

“ Δὲν εἶναι δυνατόν, ” εἶπε, “ νὰ πληροφορηθῶ ὅτι μ’ ἐσυγχωρήσετε, διότι ἐφέρθη ὡς δαίμων, καὶ δὲν ἐμπαρῶ νὰ ἡσυχάσω. Ἄν μὲ εἶπετε ὅτι μὲ συγχωρεῖτε, ποτὲ πλέον δὲν θέλω σὰς πταίσειν, οὔτε κἀν διὰ βλέμματος. ” Ἐγὼ τὸν εἶπα, ὡς καὶ τὸ μεσημέριον, ὅτι βεβαίως τὸν ἐσυγχώρησα, ἀλλ’ ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ὑψίστου συγχώρησιν, διότι εἰς αὐτὸν εἶχε πταίσει περισσότερο. Ἰὸ παιδίον ἐξῆλθε τοῦ οἴκου μου κλαῖον.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις σηκωθεῖς ἀπὸ τὴν κλίνην, εἶδον πάλιν τὸν μικρὸν πταίστην τόσον τεθλιμμένον, ὥστε διόλου ἐξεπλάγην. Μὲ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε κοιμηθῆν ἢ χθεσινὴ διαγωγή του δὲν ἄφινεν αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ μὲ παρεκάλεσε πάλιν ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ μὴ ἀποσύρω ἀπ’ αὐτοῦ τὴν προτέραν ἀγάπην μου. Δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τίνι τρόπῳ ἔκαμε χθὲς τὴν ἀσχηρὰν ἐκείνην ἀπόφασιν, εἰς τὴν ὁποίαν μ’ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπιμείνῃ πεισματωδῶς, ὅσον καὶ ἂν τὸν ἐπαίδευον· ἀλλ’ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πραότης μου τόσον ἐμαλάκωσαν αὐτὸν, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν’ ἀντισταθῆ· μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ τὸν ἐξηγήσω, τίνι τρόπῳ δὲν ἔχασα τὴν ὑπομονὴν μου ἀπέναντι τόσον αὐθάδους παροργισμοῦ. “ Ἀγαπητὸν τέκνον, τοῦτο δύναμαι μετ’ ἀκριβείας νὰ σὲ εἶπω· καὶ θέλω σὲ τὸ εἰπεῖν ἐν συντομίᾳ· παρὰ τοῦ Κυρίου ἔλαβον συγχώρησιν, ὅθεν δύναμαι νὰ σὲ συγχωρῶ. ”

Ταῦτα διηγήθη ὁ γέρον Ἱερεμίας Φλάτ, προσθέσας ἐπὶ τέλους, “ Ἰὸ παιδίον ἔκτοτε ἦτον ὁ καλλήτερος μαθητής μου, καὶ ζῆ ἀκόμη ἐν Στουτγαρδίᾳ ὡς ἐντιμος πολίτης. ”

Τοῦτο δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ κατῶρθωσε, καὶ ὡς ἐπιστάτης τοῦ ὄρφανοτροφείου, καὶ ὡς μερικὸς διδάσκαλος, διότι δὲν ἐσχολάρχει μόνος, ἀλλὰ μὲ τρεῖς συμβουζοῦς, τὴν Πίστιν, τὴν Προσευχὴν, καὶ τὴν Ὑπομονὴν.

ΟΝΕΙΡΟΣ.

Ἄπόσπασμα ἐκ τοῦ Κυθωνιάτου.

Ἐκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του. Μορφαὶ μαύρων φαντασμάτων τὸν ἐκύκλωσαν ἐκβάσαι ἐκ τοῦ βάθους τῶν μνημάτων, Κ’ ἐσηματίζον ἀλύσει κυκλικὰς αἰ συστροφαί των· Αἰ πτυχαὶ τῶν καταλεύκων καταρρέουσαι σινδόνων· Τὰς σκηνὰς ἐνσαρκωμένων ἐπαρίστανον δαμάων, Καὶ ὁμάδες νυκτερίδων ἄνωθεν περιεπέτουν.

Ἐπρόιστατο σκιά τις ζοφερά καὶ κολοσσαία, Δείγνουσα μορφήν ἀνδρώδη καὶ τὰ μέλη βυβαλαία, Ἐξαπλόουσα ἀτάκτως τὰς ἰσχνὰς τῆς δύο χεῖρας· Ἄγριον τοῦ τάφου ὄμμα ἐπροσῆλου εἰς τὰ περίε· Εἰς τὸν ὠμόν τῆς ἐπέτα μαύρη τοῦ θανάτου πτέρυξ, Καὶ ἀντήχει οἰμωγὴ τῆς, ὡς φωνὴ θρηνοῦσης λύρας.

Εἰς παντοίας διευθύνσεις ἐσυστέλλοντο, ἀπλοῦντο, Ἐσχημάτιζον εὐθείας, ἢ τεμνόμεν’ ἐσταυροῦντο, Ἀνεπήδων, ἢ ἐξαίφνης ἔκοπτον τὰ μετωπὰ των. Ἐρηνωδῶν κρωγμοὶ ὀρνέων καὶ κραυγαὶ ἀντιλαλεῦσαι, Ὡς εἰς φάραγγας βουνοῦδεις μυριάκις ἀντηχοῦσαι, Μουσικὴν εἰς τὰς ὀρχήσεις ἐπαίζον τῶν φαντασμάτων.

Ἡ σκιά τὰς συστροφὰς των διακόπτεται ἡ μεγάλη, Πηδᾷ ἐμπροσθεν, σπινθήρας ζοφεροῦ φωτός ἐκβάλλει, Καὶ μ’ ἀλλόκοτον ὁ τόπος ἐλλαμψίν τινα ἐχρίσθη· Ὅμοιόν τι ἐνυπῆρχε φῶς πρὸ τῆς δημιουργίας, Ὅτε τὸ μῆδὲν ἀπῆλθεν εἰς διαταγὰς τὰς θείας, Ὅτε φῶς ὑπὸ τοῦ Πλάστου ἀπὸ σκότος ἐχωρίσθη.

Ἐπὶ κάθε ἐρειπίου χιλιάδες, μυριάδες Παρομοίων σκιδῶν τότε ἀνεφάνησαν διμάδες, Εἰς παντοίας διευθύνσεις, εἰς παντοίας ἀποστάσεις· Ἄλλαι εἶρον εἰς τὸ χῶμα, ἄλλαι ἐκ τῆς γῆς ὑψοῦντο, Αὐταὶ ἐκλαῖον, ἐκείναι ἐτραγῶδου καὶ ὠργοῦντο, Ἄλλαι πάλιν ἀνεπέτουν, ὡς αἱ ὄρνεις τῆς θαλάσσης.

Ἡ σκιά ἡ γιγαντώδης πλησιάζει τὸν Καλλίαν, Ἐξαπλόνει μίαν χεῖρα καὶ κατάξηρον καὶ κρούαν, Εἰς τὴν θάλασσαν τὴν βρέχει καὶ τὸ μετωπὸν του βραίνει· Ἐντρομος ὁ νεανίας ἐκφυγὴν περιεζήτη· Πλὴν ζοφώδης καὶ βαθεῖα φωνὴ ἔξαφνος τὸν πλήττει, Καὶ διέκρινε τὰς λέξεις· “ Ἡ Ἑλένη! Ἡ Ἑλένη! ”

Πρὸς τὸ ἀκουσμα γυρίζει μὲ τῆς ἀστραπῆς τὸ τάχος... Ἄγριος ἐπάνωθεν του αἰωρεῖτο ἓνας βράχος, Κ’ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου ἀνυψοῦτο μέλας θρόνος· Ὅλ’ ἡ φύσις μαυρισμένη ἔδειχνε πενθηφοροῦσα, Καὶ ἀλόλυζεν ἡ πάχνη ἢ τὸν βράχον ἐγκολποῦσα, Κ’ ἐκ διακοπῶν ἐθρήνει φωνὴ μαύρης ἀλυκύνος.

Μεταξὺ φασμάτων δύο εἰς τοὺς πρόποδας κειμένη Ὑψωσε τὴν ἡμαγμένην κεφαλὴν τῆς ἡ Ἑλένη, Στέμμα ῥόδων ἔθρονθεντων εἰς τὴν κεφαλὴν φοροῦσα, Καὶ τὸν ἐνευσεν· αἰ πτύχαι τοῦ περὶ αὐτὴν σαβάνου Ἐπιπτον ἐκ τοῦ ἀνεώμου ὑπεράνω τοῦ στεφάνου, Καὶ ἡ κόμη τῆς κατέρρει, ὡς ἡ αὔρα κυματοῦσα.

Ἐτινάσσετο· ἐζήτηε τοὺς τυράννους τῆς νὰ φύγῃ· Μὲ βροντὰς καὶ μὲ πατάγους ἄβυσσος φρικτὴ ἀνοίγει, Καὶ κρημνίζοντ’ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ὁ θρόνος καὶ ὁ βράχος· Ἡ Ἑλένη ἀνελήφθη· κώδων πένθος ἐκρούσθη· Μουσικὴ μυστηριώδης ἄδουσα μακρὰν ἠχοῦσθη· Βήματα πολλὰ ἀνδρώδη ἐπλησίαζον μὲ τάχος.

Καταστόλιστος ὡς νύμφη καὶ μακροδεν ἐργομένη Κυανόλευκα φοροῦσα τοῦ ἐφάνη ἡ Ἑλένη, Μὲ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βῆμα μειδιῶσα πλησιάζει· Καὶ ὁ ἄλιεὺς ὁμοίως ἀπὸ τῆς θαλάσσης σάλον Λυτρωθεὶς μετὰ ἀγῶνα κινδυνώδη καὶ μεγάλον, Τὰ ἰστιά του συστέλλων, τὸν λιμένα προσπελάζει.

Δέκα βήματα μακρὰν του ἵσταται, τὸν ἀτενίζει· Τὰς κιτρίνους παρεῖας τῆς ἐρυθρότης χρωματίζει, Τὴν λευκώλενον τῆς χεῖρα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ὑψώνει· “ Σὲ προσμένω! ” ἀνακράζει. Ὡς παράφρων ὁ Καλλίας Ἐξορμᾷ... Ἄλλὰ, ὦ πένθος! Ὡς στιγμὴ ἀπελπισίας! Ἀκατάληπτος καὶ νέα ἀτονία τὸν νεκρόνει.

Εἰς τὴν γῆν τὸ γόνυ κάμπτει, ἐκ τοῦ πάθους του φρουάτων· Πλὴν σωρὸς ὑπερμεγέθης καταμαύρων φαντασμάτων, Ὡς χειμάρρου καταβράκτης, εἰς τὴν μέσην των ἐβρίφθη· Καὶ περιστέρα πετῶσα ἡ Ἑλένη εἰς τὰ ὕψη, Ξηρὰ ῥόδα ἐκ τοῦ στέφους φθάνει μόλις νὰ τοῦ βίψῃ· “ Σὲ προσμένω! ” κράζει πάλιν — κ’ ἡ μαγεῖα ἐξηλείφθη.

N. ΣΑΛΤΕΛΗΣ.